

Pakinoitsija Tiitus Helsingin Sanomissa 14.4.1917:

Kerenski

Kerenski on epäilemättä enemmän henkinen kuin ruumiillinen olento. Ikäänkuin ilmestys. Yhtenä päivänä ilmestyy hän yhdellä kulmalla Suurta Venäjää. Toisena päivänä toisella. Kolmantena päivänä ilmestyy hän Suomessa. Ilmestyy odottamatta ja aavistamatta kuin leimahdus pilvettömällä taivaalla, puhuu ja katoaa.

Kohotakseen taas neljänkolmatta tunnin kuluttua jollekin puhujalavalle 1,000 kilometrin päässä, pitää tulisen puheensa, kumartaa ... ja on samassa kadonnut.

Suomen kansan edustajat kokoontuivat eilen päivällä tavanmukaiseen täysi-istuntoon. Mitään tavallisuudesta poikkeavaa ei ollut havaittavissa. Eduskunta oli täysilukuinen, lehteriyleisö samoin. Toimitetaan nimenhuuto ja suoritetaan joku juokseva asia.

Sitten tuli pommi ja paukaus. Se tuli puhemiehen nuijasta ja suusta:

Istunto keskeytetään hetkiseksi, koska Venäjän oikeusministeri Kerenski on saapunut eduskuntaan ja haluaa lausua muutaman sanan eduskunnan jäsenille. Ja siinä samassa seisoo jo Kerenski eduskunnan edessä, joka ynnä lehteriyleisö silmänräpäyksessä nousee seisomaan ja tervehtii häntä raikuvilla kättentaputuksilla.

Kerenski puhuu.

Hoikka, kalpea, nuorennäköinen mies. Piirteet kuvista yleisesti tunnetut, mutta kuvissa ei näy hänen suuri kalpeutensa. Vallankumouksesta on kulunut kuukausi, ja siitä lähtien ei Kerenski liene yhtään yötä kunnolleen nukkunut. Ei ainakaan muuta kuin joskus sattumalta.

Kuullessaan Kerenskin puhuvan käsittää sen voiman, jolla tämä merkillinen mies tempaa mukaansa satamiljoonaisen kansan. Se sähköttää sellaisetkin, jotka eivät kieltä sanaakaan ymmärrä. Ikäänkuin magneettisella voimalla kiinnittää hän ensi otteella tiukasti kaikkien huomion, ja tämä ote kiristyy hetki hetkeltä. Silloin ei näe muuta kuin tämän intohimoisen voimakkaan puhujan eikä kuule muuta kuin mitä hän sanoo. Ja ikäänkuin kaikella jännitetyllä hermovoimallaan Kerenski suorastaan ampuu sanat suustaan. Sellaisen puheen täytyy tehdä vaikutuksensa hidasverisimpäänkin kuulijakuntaan.

Kerenski lausuu puheensa erinomaisen selvästi. En ole koskaan kuullut venäjänkieltä niin selvästi lausuttavan. Ei tavuaakaan mene hukkaan. Jos kuulijalla on edes hiukankin hajua kielestä, niin voi hän seurata puhetta ja ymmärtää puheen pääsisällön. Ja se, jolla on tavallisen painetun tekstin ymmärtämiseen tarvittava sanavarasto, ymmärtää Kerenskin puheen täydellisesti, vaikka ei muuten venäjää osaisi. Yhden sanan hänen puheestaan sentään kaikki ymmärsivät. Se oli puhtaalla suomenkielellä voimakkaasti lausuttu:

- Eläköön!

Puheen päätyttyä kajahtavat suosionosoitukset. Puhe käännetään suomeksi. Sitten puhuu eduskunnan puhemies, ja puhe tulkitaan Kerenskille venäjäksi. Suomen eduskunnan puhemies ja Venäjän oikeusministeri kättelevät toisiaan. Kerenski astuu alas lavalta, tervehtii kätellen erästä naisedustajaa ja poistuu nopeasti. Hänen vierailunsa Suomen eduskunnassa oli

päättynyt, ja istuntoa jatkettiin.

Kysytään: mikä jäi meiltä hitailta suomalaisilta tekemättä?

Jäi tekemättä se, mikä missä muualla tahansa olisi kuin luonnonvoiman pakosta itsestään purkautunut ilmoille: voimakas eläköön-huuto Kerenskille! Sitä ei kukaan esittänyt, ja huutamatta se jäi. Mutta mikä olisi ollut luonnollisempaa ja mikä olisi välittömämmin tulkinnut yleisen mielialan kuin tuo eläköön-huuto?

Me suomalaiset olemme niin eri vireessä kuin vilkkaat venäläiset. ja ennen kaikkea Kerenski itse.

Mutta toivottavasti Kerenski ymmärsi tämän.

Tiitus (Ilmari Kivinen, 1883-1940)

Columnist Titus in *Helsingin Sanomat*, April 14, 1917:

Kerensky

Without doubt Kerensky is more a spiritual than a carnal being. A sort of a revelation. One day he suddenly appears in one corner of the vast Russia. The next day in some other corner. On the third day he emerges in Finland. Comes out unexpectedly and unanticipated like a bolt from the blue, speaks, disappears.

And will then come out again in twenty-four hours on some other podium 1,000 km away, delivering his hectic speech, making his bow .. and will be disappearing again at the very moment.

Representatives of the Finnish people assembled for their regular plenary session yesterday. Nothing exceptional was in the air. The Diet was present in their full number, as were the gallery, too. The roll call was over and some routine matter was taken care of.

Then comes the bomb out of the Speaker's club and mouth:

"The session will be interrupted for a while because the Russian Minister of Justice Kerensky has arrived in the Parliament and he wants to utter some words to the members of the Diet." And there, in a moment, Kerensky stands in front of the Diet which, as well as the gallery, instantly stands up and gives him a big hand.

Kerensky speaks.

A slender, pale, young looking man. His features are well known from the pictures but they don't show his eye-catching pallor. It is only a month from the revolution and from that on, one can suppose, Kerensky hasn't had a regular sleep for one night. Or, perhaps only accidentally.

A. Kerenski

When you hear Kerensky speaking you can sense the strength how this striking man carries away a nation of a hundred-million. He electrifies even those who don't understand a word of Russian. As if employing some magnetic power he first pins everybody's attention down with increasing intensity step by step. You can't see anything else than this passionate strong speaker and you can't hear anything else than what he says. With this mental power full of tension he almost launches the words like bullets out of his mouth. A speech like this has to affect even the most phlegmatic audience.

Kerensky articulates his speech very clearly. I have never heard Russian spoken so clearly. Not a syllable is lost. If the listener even has a slight understanding of the language he easily can follow the speech and will understand its main message. And who commands the Russian language on newspaper level, will understand Kerensky's speech completely even though he otherwise wouldn't understand the language. One word in his speech was certainly understood by everyone. It was strongly said in clear and loud Finnish:

- Eläköön! (Hurrah!)

After the speech a loud applause brokes out. The speech is interpreted in Finnish. Then the Speaker of the Diet speaks. His speech is interpreted to Kerensky in Russian. The Speaker of the Finnish Diet and the Russian Minister of Justice shake hands. Kerensky steps down from

the podium, shakes hands with one of the lady members of the Parliament and swiftly disappears. His visit in the Finnish Parliament has ended, and the plenary session was continued.

One could ask, what we slow Finns forgot?

We forgot what anywhere else would have erupted like a natural force: A loud hurray to Kerensky! No one suggested that and so it went. But what had been more natural and what had more intimately interpreted the common feeling than this hurray?

We, the Finns, play our tune so differently from the lively Russians, and especially from Kerensky himself.

But one can only hope that Kerensky understood this.

Tiitus *

* **Tiitus** or **Ilmari Kivinen**, 1883-1940. Mr. Kivinen was a columnist in the newspaper *Helsingin Sanomat* from the year 1914.

Translation by Pauli Kruhse.